

ŘÍJEN 2023

ČASOPIS ZŠ HNÍZDO - ŠKOLY, KTERÁ VONÍ LESEM

Výlet do Znojma očima účastníků

Hnízdopis

Reportáž ze soutěže školních časopisů

Režie: Ivana

Obsah podzimního čísla

- Strana 2 - Obsah a členové redakční rady
- Strana 3 - Podzimní čtení Agnes a zakázaná hora
- Strana 4 - Recept na banánové duchy
- Strana 5 - Reportáž ze soutěže školních časopisů
- Strana 7 - Rozhovor s Indem
- Strana 10 - Recenze k filmu Onemanshow
- Strana 12 - Podzimní tvoření
- Strana 13 - Výprava do Znojma
- Strana 21 - Obrázek Kudlanky nábožné

Členové redakční rady

- Šéfredaktor - Jasen Oceánský
  - Redaktoři - Viktorie Svobodová, Jakub Ryška, Anna Dětská, Viktorie Tea Odstrčilová, Jasmína Czerná, Natálie Sluková
  - Koordinátor a poradce - Zuzana Oceánská
  - Plus v tomto čísle - účastníci výpravy do Znojma
-

Čtení na dlouhé podzimní večery

Agnes a Zakázaná hora

Agnes žije v pralesním kmeni Magrejů.

Každý z její vesnice se rodí s nějakým neobyčejným darem. Jakmile svůj dar objeví a ovládne, předvede jej na Úplňkové slavnosti a poté složí přísahu, ve které slíbí svůj dar používat ku prospěchu celého kmene.

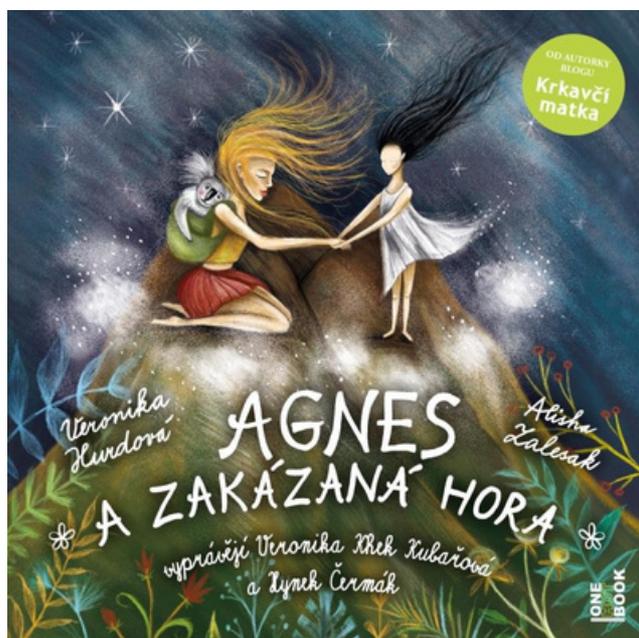
Jediní potíř spočívá v tom, že toto vše musí každý Magrej stihnout do svých dvanácti let, jinak se stane Stínem.

Agnes právě oslavila své jedenácté narozeniny. A na rozdíl od ostatních stále netuší, v čem její dar spočívá.

Vydává se proto na nebezpečnou cestu k Zakázané hoře. K té stejné hoře, ze které se před pěti lety nevrátil její tatínek.

Můj názor : Myslím si, že tahle knížka není úplně pro malé děti. Vždycky po pár kapitolách knížky jsou otázky, které jsou docela důležité v životě. Knížka je napínavá dobrodružná.

Doporučuji Viky S.

Viky
S.

Banánoví duchové

- Budeme potřebovat:
- banány
- bílou čokoládu
- tmavou čokoládu (nebo hustý čokoládový topping)
- trochu mléka

Banány rozkrojíme na půl a pak ještě podélně na čtvrtiny.

Ve vodní lázni rozpustíme bílou čokoládu (misku s čokoládou dáme na hrnec s horkou vodou. Pokud se nám zdá moc hustá, můžeme trošičku zředit mlékem a rozšehat metličkou, ať se nám s ní lépe pracuje. Ale nepřehnat to, jako já :) Necháme trochu vychladnout.

Čtvrtky banánů obalíme v rozpuštěné čokoládě a odkládáme na talířek. Pokud si ho předem nachladíme v mrazáku, bude poleva rychleji tuhnout a nebude se tolik roztékat. Necháme vše ztuhnout (nejlépe v ledničce) a můžeme duchy napíchnout na špejli, ať se s nimi můžeme proletět po pokoji.

*Jasmi
C.*

Ve vodní lázni rozpustíme i tmavou čokoládu, ale neředíme. Pomocí malého štětce nebo třeba jen špejlí zdobíme obalené banány na duchy podle svých představ. Místo čokolády můžeme použít koupený čokoládový topping, ale nesmí být moc řídký, jinak stéká.

Reportáž ze Soutěže školních časopisů

Středa 27.9.2023, knihovna Třinec

Na konci loňského školního roku 2022/23 jsme přihlásili za naši redakční radu časopis Hnízdopis do Soutěže školních časopisů. Poslali jsme naše dva loňské výtisky (prosincový a dubnový) poštou do knihovny v Třinci a neměli jsme v celku žádná očekávání, jen zvědavost.

A tu začátkem září přistál do mé emailové schránky dopis s pozvánkou na Krajské kolo v Soutěži školních časopisů do Třince. Součástí pozvánky byly slíbeny i workshopy a vyhodnocení časopisů s rozdělením diplomů.

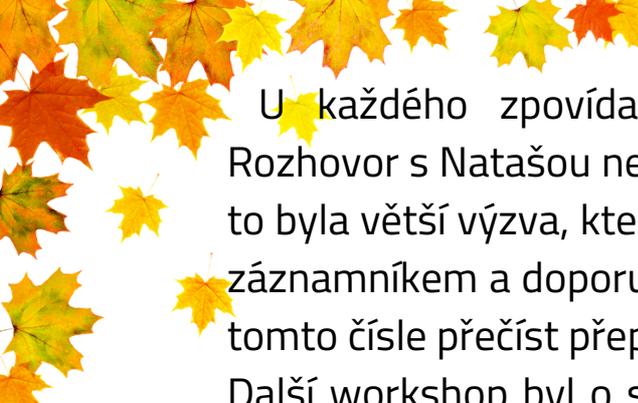
Jelikož soutěžní časopisy tvořila loňská redakční rada, tak jsem pozvala Jasenu (jako šéfredaktora), Viki Odstrčilovou, Kubu, Aničku a Madlenku, zda se chtějí zúčastnit. Kromě Madlenky, se chtěli zúčastnit všichni.

Slovo dalo slovo a my v krásném středečním ránu vyrazili s Jasim a Aničkou z Ostravice autem do Třince. Ještě jsme cestou přibrali Viki a Kubu a výlet začal. Po lehkém zaváhání s navigací jsme nakonec před 9. hodinou zaparkovali před Městskou knihovnou v Třinci. Nikde, nikdo, všude klid. Poněkud jsem znejistěla, zda jsme si nespletli termín. Ale po optání na recepci knihovny jsme byli ujištěni, že se tam skutečně Soutěž koná, jen začíná až v 9. 30 hod. No, nevádí. Měli jsme tedy dostatek času si prozkoumat knihovnu a pak si přečíst mnoho časopisů, které již visely na nástěnce.

Pak se vestibul před konferenčním sálem začal plnit dalšími a dalšími dětmi, žáky či studenty (rozmezí přihlášených čísel bylo od 1. stupně ZŠ až po SŠ). Nakonec se nás v sále sešlo kolem 85 účastníků a program mohl začít.

Po vtipném úvodu hlavního organizátora Petra Kantora se účastníci rozdělili do 4 skupin. Skupiny čekaly rozmanité workshopy v rozmezí cca 2 hodin. Naši redakční se nedřívě vrhli do reportáží s hosty. Hosté byli dva - Nataša z ukrajinského Kyjeva, která mluvila již srozumitelně česky a Sam z Indie, se kterým bylo možno dělat rozhovor v angličtině.

U každého zpovídaného strávila skupinka kolem dvaceti minut. Rozhovor s Natašou nebyl tak obohacující a zajímavý. Naopak se Samem to byla větší výzva, která se ovšem podařila. Zapůjčila jsem svůj mobil se záznamníkem a doporučila jsme rozhovor nahrát. Díky tomu si můžete v tomto čísle přečíst přepis tohoto rozhovoru.

Další workshop byl o seznámení s virtuální realitou zážitkovou formou. Pomocí brýlí se redakční mohli přesunout do reality vysokého mrakodrapu, na jehož vrcholu si mohli zkusit skočit do prázdna. Odhodlala se Viki a Jasi a zážitek to byl silný až autentický. Naštěstí, ne zcela.

Závěrečná dílna bylo a tom, jak tvořit časopis, jaké jsou náležitosti obálky časopisu a co by nemělo chybět v obsahu. Také se zmínil jakýsi etický kodex žurnalisty, protože novinář má velkou moc ovlivňovat své okolí.

Po proběhlých workshopech nás již čekalo vyhodnocení soutěže. Byly celkem tři kategorie (Školní časopis ZŠ pro 1. stupeň, pro 2. stupeň a pro střední školy). K naší velké radosti jsme se umístili na 3. místě v kategorii časopisů základních škol a tím si zajistili cestu do Brna na celorepublikové kolo. Dalším hodnocením prošly časopisy na místě, kdy jednotlivé redakční rady dávaly hlasy pro vystavené časopisy. Z této ceny mám osobně ještě větší radost, protože se náš časopis celkově líbil jako druhý za ZŠ.

Za odměnu jsme si ještě zašli společně do centra Třince na pizzu a zmrzlinu a pak hurá zpět a domů.

Z tohoto krátkého setkání si odnášíme bohaté zážitky a zkušenosti a už se nemůžeme dočkat Brna, kdy 24.11.2023 se sejdem na Fakultě sociálních studií Masarykovi univerzity, abychom se tam potkaly s redakcemi školních časopisů z celé republiky. Ambice velké nemáme, spíše se těšíme na zážitky s tímto setkáním spojené. Ale i tak nám můžete držet palce:).

*Zuzka
0.*

Rozhovor s Indem

V rámci soutěže školních časopisů jsme měli udělat reportáž s pouze anglicky mluvícím Samem z Indie. Protože naše angličtina nebyla valné kvality, tak vám rozhovor přeložím do češtiny.

RR (Redakční rada) - Jasen, Anička, Viki, Kuba: Moje první aktuální otázka je, že jsem se doslechl, že Indie má v plánu se přejmenovat na Bhárat, kvůli koloniální minulosti jména Indie.

Sam (Ind): Nebyla to oficiální zpráva, ale někteří z premiérů říkali, že se plánuje přejmenování Indie na Bhárat. Prezidentská kancelář už změnila své jméno, z kanceláře prezidenta Indie, na kancelář prezidenta Bháratu. Oficiálně se zatím nemění.

RR: A ty máš nějaký problém s názvem Indie?

Sam: Když jdeš do historie, tak to Indie nebyla, byl to třeba Hindustán. Než přišli Britové, tak to nebyla Indie jako dnes, ale byly to dohromady, Pákistán, Bangladéš, Nepál a ostatní. Byly to dynastie vedené králi. Po příchodu Britů a vyhlášení nezávislosti jsme se rozdělili na Pákistán, Bangladéš, Indii, atd. Potom nám dali název Indie. Někteří lidé s přejmenováním souhlasí, ale někteří to nechtějí, protože jsme byli Indie a získali jsme nezávislost, když jsme byli Indie.

RR: Z jaké části Indie jsi?

Sam: Z Jihu, ten stát se jmenuje Tamilnádu. Vedle Oceánu.

Sam: V Indii máme mnoho druhů jídla, každých sto kilometrů najdeš nové jídlo, novou kulturu, nový jazyk. Moje nejoblíbenější jídlo je Biryani, což je mix rýže, kuřecího, s ovocem a ořechy. Je to kořeněné (pálivé), což je velmi důležité.

RR: Ochutnal jsi i české národní jídlo?

Sam: Ano, mám rád české národní jídlo, jako třeba řízek, svíčková, smažený sýr, guláš.

RR: Piješ pivo?

Sam: Jo, třeba Radegast.

RR (Jasen): Já mám dům blízko továrny na Radegast.

Sam: Možná se stavím.

RR: Plaval jsi někdy v Ganze?

Sam: Ne. Víš Indie je tak velká země, že žil jsem v Indii 21 let a neměl jsem čas ani svůj vlastní stát, protože musíš chodit do školy každý den a o prázdninách chodíš do extra školy. Turismus není v Indii skutečně rozvinut. Maximálně za náboženskými účely.

RR: A proč sis vybral Karvinskou univerzitu?

Sam: Dokončil jsem v Indii studium matematiky a pracoval jsem v Americké společnosti, v Indii. Rozhodl jsem se odcestovat, s kamarádem do Evropy. Měl jsme agenturu, která mi zařídila víza a doporučili mi tři země, Maďarsko, Lotyšsko, a Českou Republiku. Zjistil jsem, že Česká republika je nejlepší místo pro mě. Tak jsem se rozhodl přestěhovat.

RR: Byl jsi někdy v Praze?

Sam: Ano, mnohokrát, ale maximálně tři dny. Ale to bylo tak akorát, protože rád žiju v přírodě.

RR: Co znamená malá vesnice v Indii? Četl jsem, že může mít i 50 000 lidí.

Sam: To je klidně možné. Jsou tam i menší komunity, ale to nejsou vesnice, ale jenom komunity. Vesnice mají nejméně 40 000.

RR: Jaká je nejkrásnější příroda v Indii?

Sam: Krásné místo je ve státě Kerala. Jsou tam ostrůvky, jezera, tyrkysová voda, hory, pláže, řeky. Tohle je podle mě nejhezčí, ale v Indii jsou i jiná krásná místa, jako třeba Darjeeling.

RR: Má víc lidí Indie, nebo Čína?

Sam: Před dvěma lety, byla Čína nejzalidněnější země světa, ale minulý rok jí Indie překonala. Dnes má Indie 1 400 000 000 lidí.

RR: Co si myslíš o Pákistánu?

Sam: To je velmi kontroverzní téma, na internetu jsou zprávy, že jsou to nepřátelské země, ale to je jenom politika. Ale my jako lidi mezi sebou nemáme problémy. Mám kamarády z Pákistánu. Severní část Indie je více považuje za nepřátele, ale my na jihu je neřešíme.

RR: Je v Indii znečištěný oceán?

Sam: My máme dva oceány a jedno moře. Bengálská oceán, Indický oceán a Arabské moře. Někde je moře čisté a někde je znečištěné. Například Ganga je znečištěná plasty a mnohem dalším, takže lidé hledají řešení.

RR: My mockrát děkujeme za rozhovor.

Sam: Já taky.

*Jasi
0.*

ONEMANSHOW: The Movie

Jediný film, který nekončí v kině

Kazma Kazmitch je český infulencer, slavný je především kvůli svému pořadu s názvem One Man Show. Už dlouho však nepřibyl nový díl, proto všechny překvapilo, když v červenci oznámil svůj celovečerní film. Když pak 17. srpna vyšel do kin, začal ihned bořit rekordy. Během prvního dne ho vidělo 130 tisíc diváků.

Recenze filmu

Film dostává od filmových kritiků naprostou bídu. Kazma však prohlašuje: "nedělal jsem to pro kritiky, ale pro lidi." A mě (jako průměrnému divákovi) se film líbil, i když vykazuje nějaké nedostatky. Děj je celkově dobrý, ale někde jsou zbytečné prvky, které ho narušují. Scénář je napsaný amatérsky, ale to mi až na výjimky nevadí. Nejhorší však je, že se Kazma jmenoval do hlavní role, i když s hraním nemá vůbec žádné zkušenosti. Do filmu se tak dostává poměrně špatný herecký výkon.

Je ale nutno zdůraznit, že je to jediný český film tohoto typu a že se mi i přes nedostatky líbil. Proto ho hodnotím:

Přesah do reality

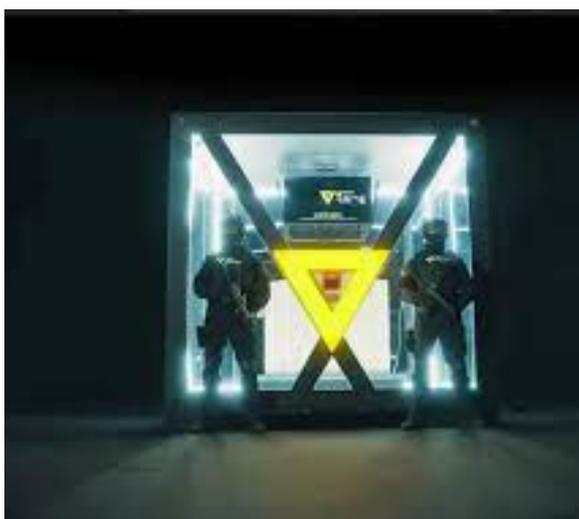
Každý, kdo si koupil vstupenku na film, obdržel také záhadnou kartu. Ta pak sloužila jako vstupenka do hry.

Mezitím, co film běžel v kinech, Kazma uložil na pražské výstaviště trezor. V trezoru bylo ukryto milión dolarů v jednodolarových bankovkách (peníze, které Kazma ve filmu ukradl). Každý držitel karty se pak mohl pokusit trezor otevřít. K otevření bylo třeba rozluštit šifru a zadat desetimístný kód. V oběhu byla také jedna karta, která kód nepotřebovala. Hra probíhala asi pět týdnů, ale nikomu se trezor nepodařil otevřít. Kazma tak musel vymyslet náhradní plán.

Plán B

Kazma jako plán B vymyslel, že peníze rozdělí mezi hráče a zároveň pomůže těm, kteří to potřebují. A udělal to jako vždy velkolepě. Peníze naložil do lodního kontejneru a ten zavěsil na helikoptéru. Poté z výšky všechny peníze vysypal a nechal lidi, ať si je posbírají. Zároveň byl na každé bankovce nalepený QR kód, odkazující na příběhy postižených lidí, kteří potřebují finanční podporu. Každý se tak mohl rozhodnout, zda si peníze ponechá, nebo je věnuje na dobrou věc.

Trezor na pražském výstavišti

Money Rain v Lysé nad Labem

Kuba
R.

Podzimní tvoření

Potpourri

Co to vlastně je?

Potpourri je směs sušených květů, které Vám krásně provoní interiér a navíc je to i krásná dekorace.

Poradím Vám jak si vyrobit podzimní/zimní variantu.

Do této směsi se nejčastěji dávají různé hoblinky dřeva, koření, oříšků a slupky z citrusů jako je například pomeranč, citron, limetka, grep a další.

1. Nejprve si nakrájejte na kolečka citrusy a i se zbylou kůrou je vložte na pečící papír a do trouby. Pečte na nejnižší teplotu dokud nebudou suché. Během sušení je můžete několikrát otočit. Sušit můžete samozřejmě i v sušičce na ovoce nebo na topení, ale bude to pomalejší.

2. Následně k usušené směsi přidejte také koření třeba skořici, hřebíček nebo muškátový oříšek. A vše nasypete do skleněné nádoby. Pro podpoření vůně můžete zakápnout éterickým olejíčkem.

*Aňa
P.*

Výprava do Znojma

...očima účastníků.

Letošní expedice nás zavedla do města Znojma a jeho malebného okolí. Vychutnejte si s námi v tomto článku naši školní cestu za praktickým vzděláním:). Výprava se konala v rozmezí 4 dnů - 9.-12.10.2023.

První den - cesta a podzemí

Cesta tam byla náročná - **Klárka**

Na začátku se říkalo, že pojedeme celou dobu regiojetem, ale jeli jsme jím jenom jednu hodinu. A jeli jsme dlouho autobusem, všichni měli hodně věcí a vše bylo těžké, cesta do Znojma byla hodně náročná. Chodili jsme s těžkým batohem po městě, a tak dále.

Ve Znojmě nás už ale čekal nejdelší systém podzemních chodeb na našem území, znojmské podzemí. **Sofi**

Podzemí bylo fajn, byla tam nádherná studna s průzračnou vodou, přes kterou vedl most, a poté jsme se vydali do bludiště, zhasínali tam světlo, takže i trochu strašidelné. Já osobně jsem pochopila, že je jeden vchod a východ na jiném místě, takže jsem tam nějak běhala, ale nenašla jsem východ, tak jsem se trochu zklamaně vrátila a šla jsem to říct té paní, co nás prováděla a ta mi řekla že východ a vchod jsou ty stejné dveře.

Martin

Všechno kopali ručně. Za jeden den vykopali jen 15 cm. Celé podzemí kopali několik století. Používali ho jako úkryt, a sklad vína, potravin. Měli tam i mučírnu.

Druhý den - historický a vodácký

Další den jsme začali historicky, čekalo nás Znojmo, město, které Přemysl Otakar I. učinil královským roku 1226. S průvodkyní Hankou, velmi příjemnou ženou, jsme prošli staré Znojmo a ona nám vyprávěla magické příběhy míst v tomto městě umístěném nad kaňonem řeky Dyje i o jeho zajímavém okolí. Spolu jsme např. zpívali ve svatováclavské kapli ze 14. století, vstoupili do chrámu Svatého Mikuláše, jehož základní kámen položil Karel IV. a kde probíhaly svatby Lucemburků, prošli se po hradbách, které byly třívrstvé, vychutnali si pohled na řeku Dyji v údolí, prošli židovskou čtvrtí a ulicí Veselá... až jsme došli k rotundě Svaté Kateřiny a diskutovali nad malbami uvnitř, i když je nebylo možné vidět nyní na vlastní oči. Stavby před křesťanstvím, románský sloh, gotika, renesance, baroko...to vše jsme potkávali cestou stejně jako osobnosti, které se zde nějak zapsaly - např. Napoleon, Karel IV., Zikmund Lucemburský. Byli jsme na bájném území Velkomoravské říše, v okolí Znojma probíhá kupa výzkumů a já se těším, co vše zjistí, třeba máme u Znojma pyramidy. Podle závěrečné zpětné vazby dětí se jim tyto toulky časem líbily, což znamená, že byl cíl splněn a já mám radost:)

Úterní plavba po řece Dyji - Sam

Jakmile jsme vypluli po proudu řeky Dyje, bylo to hodně zábavné. Málem jsme narazili do mostu, ale nakonec jsme se odrazili od pilíře. To byl trochu adrenalin. Jinak to jelo docela dost rychle a občas se nám nedařilo moc ovládat kánoe. Asi v polovině naší trati jsme se zasekli o velké kameny, tak jsme se na chvíli zdrželi. Potom to už jelo docela dobře. Když jsme se otáčeli proti proudu, párkrát jsme se protočili. Proti proudu to bylo tak dvakrát těžší, pořád jsme naráželi do břehu. A bylo to fakt hodně náročné, asi v polovině jsem si říkal, že to už nezvládneme. Když jsme proplouvali kolem toho mostu, málem jsme se překlopili, protože jsme narazili do pilíře mostu. Ke konci nám přijel pomoci Jan, kamarád od Lucky. Celkově se mi to hodně líbilo a bylo to dobrodružné.

Třetí den v NP Podyjí

Madlenka

- Národní park Podyjí je nejmenší ze čtyř českých národních parků a jediný, který leží na Moravě.
- V NP Podyjí se můžete setkat například s kudlankou nábožnou, vydrou říční, ale také třeba s čápem černým.
- Navštívit tam můžete např.: Sealsfieldův kámen, rezervaci divokých koní nebo také zříceninu hradu Nový Hrádek.

Nečekaná záchranná akce při návratu z naší 13 km dlouhé trasy národním parkem.

Pet'ka

Jak jsme po náročném výletu našli králíka.

S mýma kamarádkama Emčou a Johi jsme se mezi posledníma vracely z celodenního výletu. Nešli jsme moc rychle, neboť výlet nás úplně zmohl. Blížíme se k našemu ubytování a najednou slyším, jak Johi říká: holky, tam je králík, no a on tam opravdu byl. Krásný, bílo černý králíček s tím nejvíc roztomilým výrazem. Vypadal vystrašeně a my si říkaly, že je to nějak divné, že buď někomu utekl nebo z větší pravděpodobnosti ho někdo vyhodil. Rozhodly jsme se, že ho zkusíme odchytit a odnést někam, kde už budou lépe než my vědět, co s ním. Všechny tři jsme byly ve Znojmě poprvé a tak jsme neměli ani páru, kam ho odnést. Avšak cestou ani nevím kam, jsme narazili na moc hodného pána, který nám doporučil ho odnést do místního muzea, které shodou okolností bylo hned vedle našeho ubytování. Muzeum bylo už jen pár metrů když nás zastavila nějaká paní s dotazem, proč venčíme králíka bez vodítka, co když nám ho sežere pes, nebo nám uteče. Paní jsme musely vysvětlit, že to není náš králík a že ho právě neseme do místního muzea, protože nám to doporučil jeden pán. Ta paní nám řekla, že v tom muzeu kdysi pracovala a že ze svých zkušeností ví, že nám asi moc nepomůžou, ale že má kontakt na svoji kamarádku, která bydlí hned tady a má králíky, takže jí zavolá a můžeme se zajít zeptat k ní. Za paní jsme teda hned zašly, ta na nás už čekala a byla moc hodná. Králíčka si vzala a řekla, že ho odveze ke svým rodičům, kteří mají taky králíky a že se o něho určitě postarají.

Johanka a záchrana králíčka

Šli jsme unavené a vyčerpané z výpravy po národním parku Podyjí, když jsme si všimli bílého roztomilého králíčka, jak si skáče pod autem. Chtěly jsme mu pomoci, a tak jsme ho odchytily, moc se nebránil, ale nevěděli jsme, co s ním máme dělat. Naštěstí nějaký pán nám poradil, že se máme zeptat v muzeu kousek odsud. Cestou jsme ale potkali paní, která nám sdělila že tam pracovala a že tam nic vědět nebudou, ale že zná paní co chová králíky a že by si ho možná vzala. A tak tak jsme se vydaly za ní, vysvětlily jsme jí situaci a ona si ho fakt vzala k sobě.

Snad snad se mu vede dobře!

Vodácké centrum Znojmo - místo, kde jsme nocovali - Oski Illy

Ubytování bylo super a vypadalo to tam hezky, Spali jsme v jednom velkém pokoji, byla to

výhoda, zčásti i nevýhoda Bylo blízko řeky Dyje a bylo odtud vidět na krásné Znojmo. Vodácké centrum mělo i tělocvičnu a venkovní hřiště s reflektory, což znamená že jsme hráli každý den 2h fotbal i večer a dokonce hrály i holky!! a každé ráno nás z toho bolely nohy, Na dvě večere jsme měli špagety a to bylo super!

Čtvrtý den - cesta domů

Cesta z Brna - Fialka

Když jsme jeli ze Znojma, tak jsme přestupovali v Brně a jak jsme přecházeli na druhou zastávku, tak já, Oskar Fiala, Oski Illy, Miky, Adam, Max a Vladko jsme šli s Luckou...asi 30 m před ostatníma, protože se zasekli na eskalátorech. Lucka se s Adamem dohodla, že počká na ostatní a my počkáme již více vepředu. Každý ale myslel jiné místo.

A tak jsme čekali s Adamem asi 5 minut, pak nám to přišlo divné, tak jsem hlídal věci a ostatní hledali Lucku s ostatníma. Ale nikdo nikde. Naštěstí měl Vladko mobil, tak jsme našli na Lucčině stránce telefonní číslo a zavolali jsme, kde jsou? A oni byli někde úplně jinde. Nakonec jsme na poslední chvíli doběhli do autobusu a byl úplně narvaný.

Za mě to byl nezapomenutelný zážitek.

Miky

Jak probíhala zpáteční cesta ze Znojma Jak jsme přijeli ze Znojma do Brna, tak jsme měli přestoupit z autobusu na další autobus a museli jsme projít Vaňkovkou. Lucka nám řekla, že nás šest (Adam, Vladko, Oski, Fialka, Max, Miky) už může jít za nadchod, ale my jsme šli tam, kde jsme vystupovali, když jsme přijížděli před třemi dny. Tam jsme na ně čekali, když dlouho nepřicházeli, tak jsme to šli všude oběhnout, kde jsou. Pak nám došlo, že už někam asi odešli. Naštěstí měl Vladko mobil, a tak Oski s Vladkem začali hledat na internetu Lucčiné telefonní číslo. Nejdříve našli číslo na Zuzku, tak jsme to zkusili, ale nebrala to. Tak jsme hledali dál, a pak jsme to našli! Zavolali jsme jí a Lucka nám řekla, že jsou na vlakovém nádraží. Rychle jsme běželi a málem jsme to nestihli, ale nakonec jo! V autobuse jsme seděli na zemi, protože byl úplně plný, ale nakonec jsme dojeli v pořádku domů.

Cesta z Brna - Adam

Byli jsme v Brně, jo, je fakt že už jenom to zavádí nepříjemností. Po hodině a půl v autobuse jsme většina šla na záchod v obchodním domě Galerie Vaňkovka. Po tom, co jsme se všichni spočítali, jsme vyrazili směrem k východu. My jsme šli nahoru na most přes hlavní silnici. Jak jste přešli most, mohli jste se dát buď dolů po čtvercových schodech nebo dál přes takový méně luxusnější obchodní dům. Dole pod schody byla autobusová zastávka, na které jsme vystupovali při cestě tam. Když jste však šli naopak, dál podél druhého obchodního domu, narazili jste na vchod na vlakové/autobusové nádraží. No, jak jsme se přibližovali k tomu východu, tak jsme se nějakým způsobem ocitli s Luckou, Maxem, Oskim, Oskym, Vladkem, a Mikym ve předu, kousek před ostatními. Lucka nás zastavila s tím, že musíme počkat na ostatní. My jsme si ale řekli, že se nám tu nechce čekat a že počkáme až u zastávky pod schody. A tak jsem řekl Luci(cituji): "Lucí. počkáme na vás pod schody", čímž jsem myslel pod těmi čtvercovými. Lucka jen přitakala a řekla, ať jdeme, že ona tu počká na ostatní. A tak jsme šli.

Došli jsme na zastávku a vesele čekali na Luci s ostatními. Po patnácti minutách nám začalo docházet, že je něco špatně. Ozy už dvakrát vyběhl nahoru na schodiště a dvakrát přišel s tím, že tam pořád ještě nejsou. Začínali jsme "panikařit" (uvozovky proto, protože nikdo nebyl vyděšený, jen jsme si říkali, co je špatně). Po dalších pěti minutách už mi to nedalo a oběhl jsem celý méně luxusní obchodník kolem dokola, ale nikde nic. Jak jsem doběhl zpátky na zastávku všiml jsem si, že Osky s Maxem drží mobil a něco do něho t'ukají. Vladko mi to vysvětlil tím, že řekl, že si vzpomněl že má u sebe mobil a že ti dva hledají hnízdní stránky aby našli Lucčin kontakt, protože on ho nemá. Po chvilce jsem slyšel, jak Max nadává, že tam Lucka nemá kontakt, a tak jsem mu řekl, ať zavolá Zuzce, že ona nám ten kontakt určitě dá. Zuzka to dvakrát nevzala, tak jsem ze zoufalosti vyhledal její osobní stránky. Vyjelo mi tam něco ve stylu "ženy na cestě". No, když jsem ji vytočil, hádejte, co se objevilo na displeji mobilu? Ano, správě "Lucie škola", to znamená, že jí Vladko celou dobu měl uloženou.

Když to zvedla tak okamžitě vypálila, kde jsme, a ať jdeme okamžitě za ní. No jo, ale kde je? I když se mi to snažila docela obstojně popsat nechápal jsem, kde je. Běhal jsem s těžkým batohem a tech pět se mě snažilo držet.

Po tom, co jsem se zeptal dvou různých Brňáků, kde je autobusové/vlakové nádraží, a každý ukázal úplně na druhou stranu, tak jsme ho konečně našli. Vběhl sem dovnitř a srazil pár lidí. Někdo na nás zamával a zavolal jestli hledáme učitelku, po tom co jsem přikývl ukázala ke schodům, kde jsem uviděl Lucku. Rozběhl jsem se k ní, a když jsem už byl u ní uslyšel jsem "žuch". Otočil jsem se a uviděl Vladka rozpláclého na zemi, ale s tím, že jsme měli tak 5 minut času, než ten autobus odjede tak jsem na něj nedbal a běžel dál za Luckou, která upalovala směrem ven z nádraží. Když jsem vyběhl ven, jen tak tak jsem ji stihl zahlédnout, jak mizí v davu lidí u autobusů. Dral jsem se tím davem seč jsem mohl, a když jsem se jím konečně prodral, tak jsem si uvědomil, že nemám ostatní. Ti naštěstí přispěchali o moment později, a tak nám Tomáš stojící u dveří a zdržující autobus uhnul a my se protlačili do narvaného autobusu. Následující tři čtvrtě nebo hodinová projížďka autobusem, kdy jsem byl na zemi namačkaný s Emou, Aničkou a Oskyma na zemi na půl metru čtverečním, byla ta nejhorší jízda autobusem, co jsem kdy zažil, ale v tu chvíli mi to bylo docela jedno, hlavní bylo, že jsme nečekali s Luci další hodinu na příští autobus.

Tak takhle se to zachovalo v mém pohledu doufám že se vám příběh líbil.

Mýma očima - Lu

To je tak, když si člověk v hlavě řekne, že teď už bude vše v pohodě. V tu chvíli se to stane! Nedorozumění ve dvou větách vnímaných čtyřma ušima jinak...stojíme před hlavním nádražím a s námi není šest kluků, je výluka mezi Brnem a Přerovem, takže vládne značný chaos, všude chumlí lidé, ve vzduchu jakési napětí a šum a v tu chvíli čistič chodníků vjíždí do davu a přemísťuje masu lidí blíž k autobusům. Je zajímavé, že zrovna tohle mi utkvělo v hlavě, protože síla přítomného okamžiku byla mocná, co teď...nenapadlo mě, že čekají na místě, kde jsme v pondělí přijeli a odjezd je odjinud...pak následovala rázná akce, všichni nastoupili do autobusu, kabelka Sofince, batoh Tomovi, komunikace s hosteskou, prostě to neodjede hřměla jsem...vyběhla jsem do nádražní budovy a v hlavě mi jelo Adame...Adame...přemýšlela jsem, zůstanu když tak tady, nechám je vyvolat rozhlasem a pojedeme dalším spojem..v tu chvíli zazvonil telefon, volá Vladko, který měl u sebe vypnutý telefon kvůli cestě domů.

Pak následovala velmi rychlá navigace k nám, živý hovor, lidé ukazovali cestu, všude davy, spíše slalom než běh, závěrečný houf čekajících na další náhradní spoje, naskočili jsme a dveře se zavřely. Čtyři minuty zpoždění. Uau, jeden z nejsilnějších zážitků s dětmi, který jsem zažila. Všichni spolu, ohromná radost v indicky vyhlížejícím autobuse, úleva, komunikace o nedorozumění, které vzniklo a nové pravidlo přesunů. Díky tomu, že jsme byli bez mobilů, tak probíhala čirá komunikace a sdílení, dokonce šlo mezi opravdu všechny několik sáčků dobrot. Korunu tomu dal Vladko, takhle jsme si tu cestu Regiojetem nepředstavovali, že? Propukl velký smích a najednou to nepohodlí mělo to správné kouzlo.

Je zajímavé, že mladí muži také našli řešení...našli si mé číslo na mých stránkách, zjistili, že už ho měli u Vladka v seznamu, že mají dohromady 1500 Kč a že to když tak zvládnou a pojedou dalším spojem...pak se zaměřili na cíl a opravdu jsme se našli. Bylo to velmi dobrodružné, silné, drobná chyba v komunikaci nám přinesla opravdu adrenalinový zážitek a my jsme zase silnější:)

To byla jízda, děkuji životu:)

Obrázek Kudlanky nábožné z NP Podují

*Bibi
p.*

Přejeme vám krásný barevný podzim.

*Tým redakční rady a všichni z
Hnízda*

